

A ESCULTURA GREGA

CARACTERÍSTICAS COMÚNS:

- Idealización: As figuras humanas na escultura grega, especialmente durante os períodos Clásico e Helenístico, non eran simplemente retratos realistas, senón que representaban unha visión idealizada da perfección humana.
- Proporción: Os escultores gregos desenvolveron sistemas matemáticos de proporcións, como o famoso "número áureo", para conseguir unha harmonía perfecta nas súas obras.
- Movemento: A medida que avanzou a escultura grega, prestouse máis atención a representar o movemento natural das figuras humanas.

PERÍODOS

Divídese xeralmente en tres períodos principais: o arcaico, o clásico e o helenístico.

1. Período Arcaico (c. 700-500 a.C.)

Este é o primeiro período importante da escultura grega, e caracterízase por figuras ríxidas e frontais. As estatuas deste período aínda conservan unha influencia exipcia en canto á súa postura e estilo, pero comezan a mostrar máis naturalidade.

Kouros: Son esculturas masculinas que representaban mozos espidos, de pé e cunha postura ríxida. O "sorriso arcaico" é unha característica distintiva destas figuras, e aínda que parece que as figuras son vivas, aínda hai unha falta de naturalismo completo.

Kore: Son estatuas femininas que representan a mulleres vestidas, cunha postura tamén ríxida, pero que xa empezan a mostrar unha certa suavidade nos detalles.

2. Período Clásico (c. 500-323 a.C.)

Este é o período no que a escultura grega alcanzou a súa maior perfección. Búscase a representación idealizada do corpo humano, cun equilibrio perfecto entre beleza e realismo. Os escultores enfocáronse en capturar o movemento e a expresión natural, utilizando o concepto de "contrapposto" (unha postura máis relaxada e dinámica na que o peso do corpo distribúese de maneira asimétrica).

- Policleto: Un escultor crave deste período que creou o "Doryphoros" (o lanzador de lanza), unha estatua famosa pola súa idealización das proporcións humanas e a simetría.
- Fidias: Un dos escultores máis famosos da Grecia clásica, autor das estatuas de Zeus en Olimpia e a de Atenea no Partenón. Fidias é coñecido polo seu estilo monumental e detallado.

3. Período Helenístico (c. 323-30 a.C.)

Tras a morte de Alejandro Magno, a escultura grega experimentou unha gran expansión en termos de estilo e expresión. As figuras volvéronse máis emocionais, dramáticas e dinámicas. O realismo aumentou e os escultores comezaron a explorar temas máis complexos e variados, incluíndo a representación de persoas en situacións cotiás, de dor ou da vellez.

- Laocoonte e os seus fillos: Unha das obras máis representativas deste período, que mostra unha intensa dramatización dunha escena mitolóxica, con gran expresividade nas figuras.-
- Venus de Milo: Aínda que é unha obra que algúns atribúen ao período helenístico ou ao final do clásico, é unha das esculturas máis emblemáticas da arte grega.

A influencia da escultura grega segue sendo fundamental na historia da arte e vese reflectida na escultura do Renacemento e en moitas outras culturas posteriores.